

Skæg var bleven fuldstændig hvidt og strittede uklippet ud til alle Sider; de blege, stirrende Øjne traadte frem af Hovedet som et Par Glaskugler, og hele den ubeskæggede Del af Ansigtet var oversaaet med byldagtige Udvækster. Det var i det hele ikke let at afgøre, hvem der gjorde det mest beklagelsesværdige Indtryk, enten denne af Skæbnen saa ublidt omtumlede Mand eller de to Gavytve fra Mosekærshusene. Ganske vist havde Dylægen baade Blanklæders Sko med Elastiker, Manchetter og hvidt i Halsen, ja endog en Næseklemmer stukket ind bag Opslaget paa sin tæt tilknappe Selskabsfrakke. Men selve dette Udstyrs hjerteskerende Medtagethed og hele hans krampagtig opretholdte Standsmæssighed maatte vække selv et Fattiglems Medynk.

Det var nu langt fra med sin gode Vilje, at han befandt sig paa dette Sted. Naar han sad her imellem „Hængetrynerne“, som han i sit Hjertes Had og Foragt havde døbt Samtidens aandelig vakte Bønder, skyldtes det et af disse „Omstændighedernes ulyksalige Sammentræf“, som han plejede at sige, hvormed hans — som det syntes — uforsonlige Skæbne vedblev at forfølge ham gennem Livet. Under Paaskud af at skulle se til en Patient havde han ved Aftenstid bevæget kysset sine Børn paa Panden og taget den oprivende Afsked med sin syge Hustru, uden hvilken han aldrig forlod hende om ogsaa blot for en eneste Time. og havde begivet sig paa Vej hen til sin gamle Ven og hemmelige Lidelsesfælle Købmand Villing for hos ham at søge Trøst i sin Elendighed og mulig bekomme, hvad han holdt af at kalde „lidt Glemsel“. Da skulde netop det Uheld indtræffe, at han lige udenfor Præstegaardens Port mødte Emanuel, der straks i glad Overraskelse tog ham under Armen og udbrod:

„Det var virkelig kønt af dig, kære Ven, at du endelig engang igen vilde besøge os. Hjertelig velkommen, kære!“